

Do usnesení vyrovnávacího soudu, jímž bylo vyrovnání potvrzeno, vznesl stížnost věřitel, jenž své pohledávky k vyrovnávacímu řízení nepřihlásil. Rekursní soud vyhověl částečně stížnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vyrovnávacího dlužníka a uvedl v otázce, o níž tu jde,

v d ů v o d e c h :

Mylným jest názor, že firma G. nebyla legitimována k rekursu do usnesení krajského soudu, stvrzujícího narovnání. § 53 odstavec první vyrovn. řádu, jehož se stěžovatel dovolává, předpokládá, že vyrovnání bylo právoplatně schváleno, a stanoví účinky z toho vyplývající pro všechny věřitele, nelze jím však doplniti předpis § 52 téhož nař. § 4 odstavec šestý, předpisující vyzvání, by věřitelé přihlásili pohledávky do určité lhůty, nemá ustanovení o následcích toho, když věřitelé vyzvání takového neposlechnou. Lze proto § 52 vykládati pouze v tom smyslu, že právo rekursu do potvrzení náleží každému účastněnému, jenž pro schválení výslovně nehlasoval. Účastněným je každý věřitel, poněvadž účinky vyrovnání dle § 53 odstavec první vyrovn. ř. se ho týkají, bez ohledu na to, zda, přihlásiv svou pohledávku a dostaviv se k roku, účastnil se jednání i činně. Byl proto rekursní soud oprávněn, by podle rekursu podané firmou, jež je nepopřene věřitelkou, změnil usnesení krajského soudu, zastaviv vyrovnací řízení dle § 56 odstavec první ř. vyr., ke kterémuž předpisu bylo přihlédnouti z moci úřední.

Čís. 1517.

Pro řízení o návrhu nerozvedené manželky na povolení odděleného bydliště a určení výživného platí předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, R I 221/22.)

Oba nižší soudy zamítly návrh nerozvedené manželky, by jí bylo povoleno oddělené bydliště. Do usnesení rekursního soudu vznesla návrhovatka 14. den po doručení dovolací rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.

D ů v o d y :

Oddělené bydliště může soud nerozvedené manželce povcliti a výživné určití ovšem na základě ustanovení práva hmotného, ale pro řízení platí předpisy řádu exekučního, neboť ustanovení hmotného práva neobsahují předpisů o způsobu řízení a povolení odděleného bydliště a určení výživného jest prozatímním opatřením uvedeným v § 382 čís. 8 ex. ř., jehož se stěžovatelka sama v návrhu dovolávala. Stěžovatelka žádala za povolení odděleného bydliště a v souvislosti s tím určení výživného mimo manželské spolužití a neučinila v prvé stolici návrhu, o němž by mohlo býti rozhodováno v řízení nesporném. I ve stížnosti proti usnesení prvního soudu setrvala při návrhu na povolení odděleného bydliště a nedomáhala se manželského spolužití a sama uváděla, že podá žalobu na povolení

odděleného bydliště. Proto neprávem nyní tvrdí, že šlo o rozhodnutí v řízení nesporném, a nemá významu, že v úvodu dovolacího rekursu prohlašuje, že se považuje usnesením rekursního soudu stíženou ve smyslu § 16 nesp. říz., pokud nebylo vyhověno jejímu návrhu podle § 107 obč. zák., neboť předchozí soudové nemohli její návrh na povolení odděleného bydliště a určení výživného posuzovati jinak než jako návrh na prozatímní opatření ve smyslu exekučního řádu. V tomto řízení však platí předpis § 65 ex. ř. o právu k rekursu ve lhůtě 8denní, dovolací rekurs podaný až 14. den po doručení napadeného usnesení jest tudíž opožděný a protože směřuje proti potvrzujícímu rozhodnutí rekursního soudu, podle § 528 c. ř. s., §§ 78 a 402 ex. ř. také nepřipustný, pročež byl podle § 526 c. ř. s., §§ 78, 402 ex. ř. odmítnut.

Čís. 1518.

Soudy jsou povinny, by vyhotovily zemskému fondu (inspektorátu pro zemské dávky) knihovní výtahy a sdělily mu tržové ceny.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, R I 222/22.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly žádosti inspektorátu pro zemské dávky v Praze za vyhotovení knihovních výtahů a za sdělení tržových cen a případných vedlejších plnění. R e k u r s n í s o u d uvedl v důvodech: Napadenými usneseními byly žádosti inspektorátu pro zemské dávky v Praze za vyhotovení knihovních výtahů a za sdělení tržových cen a vedlejších plnění zamítnuty na základě nařízení min. sprav. ze dne 14. ledna 1884, čís. 21.085. Napadená usnesení odpovídají stavu věci. Uvedené nařízení a pozdější výnosy, na př. výnos min. fin. ze dne 14. července 1900, čís. 2178 měly za účel přetíženým soudům odejmouti práci postrádatelnou, a jsou ještě v platnosti. Soudy jsou pak nyní zajisté více přetíženy nežli dříve. Pokud se týče samosprávných úřadů, nebyly ovšem vydány zvláštní výnosy, vzhledem však k účelu, jemuž má sloužiti nařízení ze dne 14. ledna 1884, není pochybnosti, že platí obdobně i vůči úřadům samosprávným, neboť jest jim (obci, okresu) dána možnost, aby si údaje, jichž potřebují, samy opatřily krátkou cestou.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení nižších soudů a uložil prvému soudu, by pomina zamítající důvody, o žádostech inspektorátu zemské dávky v Praze znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Právem si stěžuje zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze do zamítajících usnesení nižších stolic, jež úplně přehlízejí ustanovení § 7 knih. zák., dle něhož má každý právo jak nahlédnouti v knihy pozemkové, tak žádati o výpisy z nich. Toto ustanovení nedoznalo změny nařízením ze dne 19. ledna 1884, čís. 21.085, jehož se nižší stolice dovolávají; upravujeť nařízení to jen poměry mezi státními úřady, nedotýká se nikterak samosprávných úřadů a nelze ho tudíž na ně obdobně použiti, jelikož jde o nařízení výjimečné. Mimo to přehlízejí nižší stolice ustanovení § 29 odstavec čtvrtý nař. vlády ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n.,